

HEIMWEE

Lesley Hilton

Copyright © 2024 Lesley Hilton
Heimwee

ISBN 978 946 5128 610

*Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Dit boek is gebaseerd op ware gebeurtenissen

Oma

Yvonne stond op het schoolplein en keek beteuterd naar de kinderen van haar klas die met elkaar speelden. Zelf deed ze niet mee. Ze werd niet eens gevraagd. Ze stond met haar rug tegen de muur van het schoolgebouw en keek treurig uit haar ogen. Ze was twaalf jaar oud en zat in de zesde klas van de lagere school. Ze kon niet wachten tot ze die school zou verlaten. Want de kinderen in haar klas waren pestkoppen. En dat was niet zo verwonderlijk. Den Haag was nu eenmaal een grote stad met allerlei mensen uit alle hoeken van de wereld, tenminste in Yvonne's ogen. Ze woonde met haar ouders, Oma en Les in een kleine flat, waar in het gebouw ook allerlei mensen woonden. De flat had drie slaapkamers: één voor Oma, één voor Les, en een kamer voor Yvonne. Pa en Ma Theunissen sliepen op een bedbank in de woonkamer. De flat was veel te klein voor zoveel bewoners. Toch voelde Yvonne zich er thuis. Het was er knus, en het gebouw rook ook altijd naar heerlijk eten: Surinaams, Antilliaans of Braziliaans. Maar de mensen die er woonden waren vreemden voor haar, want ze zeiden geen gedag als ze langs hen liep. Liefst zat ze op haar kamer boekjes te lezen, of schreef liedjes en zong erbij, want muziek was haar lust en haar leven. En als ze zich eenzaam voelde, wat maar al te vaak gebeurde, liep ze Oma's kamer binnen en vroeg haar om over vroeger te vertellen. Ook vandaag liep Yvonne haar kamer in, waar Oma in de stoel een dutje zat te doen. Ze schrok wakker toen Yvonne haar arm schudde en keek op. 'Oma, vertel me wat over vroeger. U kunt zo mooi verhalen vertellen.'

Yvonne ging naast Oma's stoel op de koude vloer zitten en wachtte tot Oma zou praten.

Oma kuchte. 'Ach, wat moet ik jou nu vertellen?'

'Over het grote huis en de mooie tuin.'

Oma dacht even na. 'Wel, het huis had veel kamers. Het was niet zo klein als deze flat. We hadden ook een veranda en een grote tuin. We hadden er veel soorten planten in, zoals de hibiscus. Die bloeide altijd zo mooi, paars of wit. We hadden ook een flinke struik met kleine rode vruchtjes eraan die je kunt eten. Ook hadden we een tuinman die de tuin verzorgde. Hij was al oud, maar toch bleef hij voor ons werken, want hij hield van die tuin alsof het zijn eigen tuin was.'

Oma stopte met praten en hapte naar adem. Ze was bijna tachtig en leed aan suikerziekte. Ze was ook veel te dik, maar Oma hield nu eenmaal van eten. "In de oorlog was er niks te eten," had Oma een keer tegen Yvonne gezegd. "Daarom wil ik alsmaar eten. Dat hongergevoel dat ik in de oorlog voelde, voel ik nog steeds. Maar nu ben ik oud en maak het niet meer uit hoeveel ik eet."

Dat had Yvonne niet leuk gevonden. Want Oma mocht niet doodgaan, Oma moest blijven leven, zodat ze verhalen kon vertellen over vroeger.

Na een tijdje begon Oma weer te praten. 'Mijn ouders hadden het goed, weet je. Niet iedereen kon zich in die tijd een tuinman veroorloven. Mijn vader werkte bij een bank en had een goed inkomen. Hij was directeur, geloof ik. Mijn moeder kon heel goed pianospelen. Mijn moeder kon ook goed zingen, en hoor dat nog vaak in mijn dromen.'

'En hoe hebt u uw man leren kennen?' vroeg Yvonne nieuwsgierig, hoewel ze het verhaal allang kende.

'Op een dag zag ik hem door de straat lopen. Hij zag er zo knap uit in zijn blauwe uniform. Hij had bruin haar en blauwe ogen, en hij was groter dan ik, met mijn een meter vijfenvijftig. Ik liep naar buiten en sprak hem aan, zogenaamd op zoek naar mijn hond, die ik overigens niet

had, en vroeg hem of hij het dier had gezien. En zo was het begonnen.’

‘En hield u van Opa?’ vroeg Yvonne weer.

‘Jazeker. Na een paar maanden vroeg Ruud mijn vader om mijn hand. Maar mijn vader wilde weten of hij mij kon onderhouden. “Jazeker,” zei Ruud. “Ik ben kapitein in het leger. Ik verdien genoeg geld voor ons beiden.”

“En als er kinderen komen?” vroeg mijn vader hem.

“Dan vraag ik gewoon opslag,” zei Ruud.

“En als je niet meer in het leger zit, hoe denk je aan geld te komen?”

vroeg mijn vader weer.

“Ik heb een ingenieursdiploma,” zei Ruud. “Dus ik zal altijd wel ergens werk vinden.”

‘En heeft hij een baan kunnen vinden toen hij uit het leger ging?’

‘Jazeker. Hij ging voor een ingenieursbureau werken. En we kregen twee kinderen, je moeder en oom Richard. Helaas is je Opa er niet meer, en voel ik me soms erg eenzaam.’

‘Net als ik,’ zei Yvonne droevig.

‘Kind, je ben nog zo jong. Maak maar vrienden, dan komt alles wel goed.’ Oma zuchtte diep en ging toen verder met vertellen. ‘Weet je, dat huis in Voorburg was best wel goed. Alleen moest ik alles zelf doen. Dus vroeg ik je moeder om de boodschappen voor mij te halen, want ik ben oud en niet meer zo goed ter been. Met Opa ging het ook al niet goed. Hij ging dood, omdat hij vreselijk heimwee had. Zo kwam ik bij jullie in huis wonen. Ik mis je Opa nog elke dag. Toch mag ik niet klagen. Ik heb een dak boven mijn hoofd en voldoende te eten. Vroeger kookte ik graag met veel knoflook. Maar mijn burens in Voorburg klaagden steen en been en beweerden dat het eten stonk. Maar goed. Je moeder, weet je, trouwde met de vriend van Richard. Hij kwam uit een goeie familie. Je vader zag er toen knap uit. Nog steeds, hoor. Maar ja, je moeder en je vader

hebben wel eens problemen. Toch hebben je ouders het goed samen. Die piano die in de hoek staat heeft je vader voor je moeder gekocht.'

Oma keek treurig uit haar ogen, toen ze zei: 'O, wat heb ik toen van het leven genoten. Ik hoefde niks in het huishouden te doen. Maar ja, toen kwam die verschrikkelijke oorlog en kwam ik in het kamp terecht.

'Dat was een vreselijke tijd, ook voor je moeder, ze was nog zo klein. We leden altijd honger, want we kregen niets te eten. Je moeder was zo mager als een lat toen de oorlog was afgelopen. Gelukkig hebben we er niets aan overgehouden. Het enige, is dat ik altijd honger heb. Ik wil alsmat eten. Dat is natuurlijk niet goed, en nu ben ik diabeet.'

'Maar u krijgt medicijnen, en als u dieet houdt gaat het vast weer goed.'

'Maak je geen zorgen. Alles komt goed . . . ?'

Op een dag riep Pa Theunissen de kinderen bij zich, en zei: 'We gaan verhuizen, naar een grotere woning, ergens in Rijswijk. Ik heb een woning gevonden, een rijtjeshuis, maar wel aan het eind. Jullie krijgen ieder een eigen kamer, net als Oma, en Ma en Ik slapen niet meer in de woonkamer maar in ons eigen slaapkamer. Wat vinden jullie ervan?'

'Maar hoe zit het met school?' vroeg Les. 'Ik heb daar vrienden gemaakt.'

'Ik niet,' zei Yvonne zachtjes.

'Er gaat een bus naar Den Haag, die komt toevallig langs jullie school. Dus blijven jullie maar daar op die school.'

'En wanneer gaan we verhuizen?' vroeg Les weer.

'Binnenkort. Ik moet nog een verhuiswagen regelen.'

'En doen we dat allemaal zelf? Ik bedoel de meubels versjouden en zo?' zei Les.

'Dat is wel de bedoeling. Maak je maar geen zorgen.'

Een paar maanden later was het zover. De kinderen hielpen mee met de verhuizing. Alles wat ze maar konden

sjouwen brachten ze naar die grote verhuiswagen. Ze waren de hele dag in de weer. En toen Pa Theunissen eindelijk achter het stuur klom, met Ma Theunissen naast zich op de passagiersstoel en de kinderen en Oma tussen de meubels stonden, reed hij zo snel als het was toegestaan naar Rijswijk.

Toen de verhuiswagen eindelijk voor het huis stilstond en ze uitstapte, keek Yvonne verbaasd naar het huis. Het had zelfs een kleine voortuin. Dit huis zou haar nieuwe thuis worden, dacht ze droevig. Ze miste nu al Den Haag, hoewel die slechts een half uur met de tram te bereiken was. Maar Rijswijk was stil, zo stil, ze miste het lawaai, de mensen die geen acht op haar sloegen, de etenslucht in het flatgebouw. Maar ze zou hier toch echt moeten wennen, en ze stapte dapper het huis binnen. Ze liep de gang door, en keek in de woonkamer: het was er klein. Ze opende de deur van het toilet, die was ook klein. En toen ze de keukendeur opende, zag ze dat die ook klein was. Ze liep de trap op en opende de deuren van de vier slaapkamers. De kamer die van Les zou moeten worden, was nogal klein. Oma's kamer was iets groter. Die van haar was wat groter dan die van Oma, en de grootste kamer zou die van haar ouders worden. Het huis bleek wat klein, maar in ieder geval hadden ze allemaal een eigen kamer.

Ze liep naar beneden en hielp spullen mee naar binnen sjouwen. Oma bleef in de wagen zitten, want sjouwen op haar leeftijd kon ze niet.

Het duurde wel een hele dag voor alle meubels een plekje hadden gekregen. Pa Theunissen en Les, die maar een jaar jonger was dan Yvonne, sjouwden de zwaarste stukken. Samen met haar moeder bracht Yvonne de eetstoelen de huiskamer in. Tassen vol kleding, waar hun namen op stonden, sjouwde ze naar boven. Ze liep haar kamer in en legde de tassen met haar naam erop bij de kledingkast. De tassen van haar ouders legde ze in de grootste kamer. Ze legde de tas met kleding van Les in de kamer die van hem

moest worden. Als hij ruzie zou maken om haar kamer, zou ze zich er niets van aantrekken. Ook de tas met kleding van Oma legde ze in de kamer die van Oma zou worden.

Toen alles op zijn plek stond en het gezin in de woonkamer zat, zei Pa Theunissen: 'Zullen we friet en salades gaan halen? Vandaag wordt er toch niet gekookt.'

'En wie gaat dat halen?' zei Les.

'Jij en ik. Er is hier vlak bij een cafetaria. Dus pak je jas maar.'

En zo zat het gezin 's avonds om negen uur aan tafel en aten friet met salade.

Voor hij een frietje pakte hief Pa Theunissen zijn glas met water. 'Proost zal ik maar zeggen, op ons nieuwe huis.'

'En dat we er nog lang en gelukkig zullen leven,' zei Les met een brede grijns op zijn gezicht.

Jong talent

Yvonne kon zich nog heel goed dat blijge gevoel vanbinnen herinneren toen ze de lagere school achter zich liet. Maar het duurde wel twee maanden voor ze naar de HBS kon gaan. En in die tussentijd hielp ze haar moeder in de huishouding, of deed boodschappen voor haar. Toen kwam de dag waarop ze naar de school ging. Yvonne leerde er met plezier, leerde er Jetje kennen en die haar beste vriendin zou worden. Jetje had bruin haar en was mollig. Ze had een vriendelijk karakter, was leergierig, en praatte aan een stuk door. En wanneer de school om vier uur zijn deuren sloot, slenterden de twee vriendinnen nog even door de drukke winkelstraten. En aten bij de bijenkorf een stuk appeltaart, want Jetje was verzot op zoetigheid. En terwijl ze van de appelpunt genoten, vertelde Jetje dat ze graag de plek weer wilde zien waar ze geboren was. Maar dat kostte heel veel geld, dus moest ze al haar zakgeld opzijleggen. En nu had ze geld uitgegeven aan die appelpunt. ‘Maar ja,’ zei Jetje, ‘ik wil ook graag genieten, en daar hoort zoetigheid bij.’

‘Misschien ga ik wel met je mee,’ zei Yvonne vol enthousiasme.

‘Ja, leuk. Dan hoef ik niet alleen op pad.’

Na het avondeten speelde Ma Theunissen vaak nog even op de piano. Yvonne en haar broertje Les stonden dan achter hun moeder en zongen uit volle borst mee met de muziek. Het zingen zat Yvonne in het bloed. Al vanaf haar derde jaar zong ze mee met de liedjes die ze op de radio hoorde. Ook haar broertje Les, klein van stuk, zat het zingen in het bloed.

De jaren vlogen voorbij. Yvonne zat inmiddels in de vierde klas van de HBS. Ma Theunissen speelde nog steeds piano na het avondeten. Ook op die bewuste avond stonden de twee kinderen achter hun moeder en zongen met de muziek mee. Toen ze ophield met pianospelen, zei Ma Theunissen tegen Yvonne: 'Weet je wat? Ik zal je een gitaar geven. Dan kun je met Les een duo vormen en ergens samen gaan optreden.'

Yvonne begon te stralen. 'Echt waar?'

'Je moet wel eerst je school afmaken en examen doen. En als je geslaagd bent, kun je verder studeren.'

Yvonne's gezicht betrok. 'Studeren? Dat wil ik helemaal niet. Ik wil zangeres worden.'

'Dat kun je niet heel je leven blijven doen. Of je moet heel beroemd worden, maar dat zal niet gebeuren. Zie het zingen als een hobby.'

'Ik kan een baan gaan zoeken en 's avonds of in de weekenden ergens gaan optreden, samen met Richard. Hij speelt toch gitaar in een band?'

Ma Theunissen trok een bedenkelijk gezicht. 'Alleen als je vader het goedvindt.'

'Wanneer komt hij thuis?'

'Over een week, denk ik.'

'Goed. Ik zal het hem vragen.'

Een paar dagen later kwam Pa Theunissen weer thuis. Hij was van gemiddelde lengte, en hij had donker haar. Hij werkte voor een groot ingenieursbureau en ging zo nu en dan naar het Oosten om er zaken te doen. Soms bracht hij wat lekkers mee. En ook dit keer. Na het avondeten liep hij de slaapkamer in, haalde uit de koffer een zak met gedroogd vlees en liep daarna naar de woonkamer waar het gezin zich voor de televisie had verschanst.

'Ik heb wat voor jullie meegenomen,' zei hij. Hij ging op de grijze bank zitten, hield het zakje omhoog, en zei: 'Dit vinden jullie vast lekker.'

Ma Theunissen griste het uit zijn handen, maakte het open, nam een stuk vlees eruit en nam een hap. ‘Mm, lekker. Waar heb je die gekocht?’

‘In een kleine winkel, op het grote eiland.’

‘Pap,’ begon Yvonne, die tegenover hem in een stoel was gaan zitten. ‘Mag ik bij Richard in de band zingen?’

Hij trok een gezicht. ‘In een band? Hoe kom je daar bij? Je bent pas zeventien.’

‘Ik hou van zingen,’ zei Yvonne enthousiast. ‘Ik schrijf ook mijn eigen liedjes.’

‘Wanneer doe je eindexamen?’ vroeg hij.

‘Binnenkort.’

‘Zorg maar eerst dat je je diploma haalt. Dan zien we wel verder.’

Les stond op, ging naast zijn vader op de bank zitten, en zei: ‘Pap, dat is toch leuk? Dan kan ik met Yvonne een duo vormen.’ Hij opende zijn mond en begon een liedje te zingen.

‘Oké. Je kunt zingen,’ zei Pa Theunissen met een glimlach. ‘Je moet wel eerst je school afmaken. Je bent pas zestien jaar. Daarna moet je verder studeren.’

‘Ik wil architect worden,’ zei Les op gewichtige toon. ‘Of misschien zoek ik wel een baan. Als vertegenwoordiger kan ik veel geld verdienen.’

‘Zorg maar eerst dat je je diploma haalt, oké?’

‘Mijn diploma haal ik heus wel. Daar ben ik niet bang voor.’

‘Ik ook niet,’ zei Yvonne.

‘En daarna verder studeren,’ zei Pa Theunissen. ‘Jullie kunnen dan in de weekenden gewoon ergens optreden.’

Yvonne deed die nacht geen oog dicht. Zingen was haar lust en haar leven. Ze wilde graag carrière maken. Als ze flink haar best deed, kwam ze misschien wel op televisie. Soms keek ze naar het programma over jong talent. Het was een populair muziekprogramma. De presentator was

een man van middelbare leeftijd met bruin geverfd haar. Hij spoorde jonge mensen aan om verder in de muziek te gaan, met andere woorden, maak maar carrière. En dat wilde zij ook.

Zoals beloofd kreeg Yvonne een gitaar. Ze begon alvast te oefenen en tokkelde in de woonkamer er lustig op los. Maar bij het horen van het getokkel, stopte Ma Theunissen haar vingers in de oren, en zei: 'Hou toch op met dat lawaai.'

'Neem gitaarles,' zei Oma, die in een stoel zat. 'Dan leer je fatsoenlijk spelen.'

'Maar ik ken niemand die mij dat kan leren,' zei Yvonne zuchtend.

Pa Theunissen keek op van zijn krant. 'Ik ken een jongeman hier in de buurt die gitaarles geeft. Misschien kan hij wat tijd voor je vrijmaken.'

Yvonne's ogen lichtten op. 'Als hij tijd voor me kan vrijmaken, graag.'

'Goed,' zei Pa Theunissen. 'Ik zal hem bellen.'

En zoals Pa Theunissen had beloofd, belde hij die jongeman nog diezelfde avond, die zei dat Yvonne de volgende middag welkom was.

Tijdens het ontbijt, die morgen, vertelde Pa Theunissen dit aan zijn dochter, en hij voegde erbij: 'En die man heet Karel.'

'Echt waar?' zei Yvonne vol enthousiasme.

'Ja. Maar je gaat eerst naar school,' zei haar vader streng.

'Ja, Pap,' zei Yvonne en straalde.

En dus ging Yvonne na het ontbijt naar school. Maar veel leerde ze die dag niet, omdat ze aan de gitaarlessen dacht. En toen de school eindelijk uitging, liep ze vlug naar de tram, liep daarna het huis in, pakte haar gitaar en liep naar het huis van Karel die een paar straten verder woonde.

'Kom verder,' zei hij met een glimlach toen hij de deur voor Yvonne opendeed. 'Ik ben Karel. Ik geef al jaren

gitaarles.' Hij was wat groter dan Yvonne, had donker haar en een snorretje.

Yvonne stapte de woonkamer in en ging op de gele skai bank zitten. De kamer was niet bijzonder groot, maar netjes ingericht, met een gele skai bank en twee gele stoelen. Een wit kleedje lag op de vinyl vloer, en twee kleine schilderijen prijken aan de muur.

Karel nam zijn gitaar en begon erop te spelen. 'Het is echt niet moeilijk, hoor,' zei hij vriendelijk. 'Akkoordjes heb je zo geleerd.'

Hij kwam naast haar zitten, pakte haar gitaar en tokkelde op het instrument.

'Zo, nu jij,' zei hij na een tijdje.

De eerste akkoorden had ze al snel onder de knie. Yvonne kreeg echter het idee dat Karel meer belangstelling had voor haar persoon dan voor haar vorderingen op de gitaar. Hij zat dan heel dicht bij haar op de bank en raakte dan per ongeluk met zijn vingers haar borsten aan. Ze kreeg het er Spaans benauwd van. En dat ging zo een paar weken door. Ze kreeg er genoeg van en besloot Richard te vragen of hij haar gitaarlessen wilde geven. Richard kwam elke week bij ze langs en vertelde dan enthousiast over zijn band en hoe leuk gitaarspelen was.

Toen Richard weer eens bij hen op de bank zat, vroeg Yvonne hem: 'Kun je me gitaarles geven?'

Richard, klein van stuk, knap en aardig, was tien jaar ouder dan Yvonne.

'Je hebt toch gitaarles?' vroeg hij.

'Ja. Maar Karel is meer in mij geïnteresseerd dan in het lesgeven. Ik wil goed leren spelen, dan kan ik mezelf op de gitaar begeleiden en in je band zingen.'

'Nou nou, je hebt wel veel noten op je zang,' zei hij met een ernstig gezicht, terwijl zijn ogen twinkelden. Hij zweeg een ogenblik. 'Oké. Kom morgenavond maar naar ons toe. Dan zal ik je de nodige kennis bijbrengen.'

Ma Theunissen mengde zich in het gesprek. ‘Yvonne, je gaat toch verder studeren? Een secretaresseopleiding bij Schoevers, hoe lijkt je dat? Of misschien is de hotelbranche wel wat voor je.’

Yvonne schudde haar hoofd. ‘Secretaresseopleiding? Alsjeblieft niet. De hotelbranche, dat klinkt wat leuker. Dan kan ik receptioniste worden. En misschien ontmoet ik wel interessante mensen.’

‘Als je maar verder gaat leren. Zingen is niet voor altijd.’

‘Dat weet ik wel. Ach, misschien ga ik wel met een rijke man trouwen. Dan hoef ik me geen zorgen te maken over mijn toekomst.’

‘Richard begon hard te lachen, en zei: ‘Een man met geld nog wel.’

‘Pap verdient toch ook goed!’ wierp Yvonne tegen.

‘Maar hij is niet rijk.’

‘Toch wil ik later met iemand trouwen die voor mij kan zorgen, zodat ik kan blijven zingen en niet een bijbaantje hoef te zoeken.’

Richard stopte met lachen. ‘Hm—daar zit wel wat in. Kom morgen maar eerst naar ons toe.’

De volgende avond pakte Yvonne de gitaar, wandelde naar de bushalte, en stapte even later in. En terwijl ze in de bus zat, begon ze te dagdromen: over beroemd worden, over veel geld verdienen. Dan kon ze wat geld opzijleggen om met Jetje die grote reis te kunnen maken.

Toen ze de bus uitstapte voelde ze de kou, want het was herfst en het regende zachtjes. Vlug liep ze door de verlaten straten, richting het flatgebouw waar Richard met vrouw en kind op de tiende verdieping woonde. En stapte even later in de lift, en belde aan.

‘Kom binnen,’ zei Loes, die de deur opendeed.

Loes was superslank en zag er niet onaantrekkelijk uit. Het korte, zwarte haar had ze gepermanent. De witte trui en blauwe spijkerbroek zaten strak om het magere lijf. Loes

had Richard in het verleden overal waar hij maar speelde gevolgd, wist Yvonne, want ze wilde koste wat kost hem voor zich winnen. Toen ze zwanger werd en het hem vertelde nam Richard zijn verantwoordelijkheid. Nu hadden ze samen een zoon waar Richard erg trots op was. Yvonne liep de woonkamer in, en zag Richard op de bank zitten met zijn kind op schoot zitten.

‘Hé, heb je al gegeten?’ vroeg hij.

Ze knikte, zette de gitaar naast de blauwe bank, en ging zitten. ‘Wat is hij toch een schattig kindje,’ zei ze glimlachend.

‘Dat zeggen anderen ook. Koffie? Of ben je daar te jong voor?’

‘Nee, hoor. Ik drink wel eens koffie.’

‘Wil je koffie voor ons zetten?’ vroeg Richard aan Loes die bij de deur was blijven staan en zich meteen omdraaide.

‘Kom naast me zitten,’ zei Richard nu.

Hij stond op, deed het kind in de hoge kinderstoel, ging weer zitten, greep zijn gitaar en begon erop te spelen.

‘Kijk, zo druk je je vingers op de snaren. Je leert het niet een-twee-drie, maar oefening baart kunst, toch?’

Toen kwam Loes de woonkamer in, en zei: ‘Koffie met cake.’ En bood Yvonne en plak koek aan.

Ze nam een hap. ‘Mmm—lekker. Zelf gebakken?’

‘Nee. Komt van de bakker,’ zei Loes terwijl ze ging zitten.

Ook Richard nam een plak cake en dronk daarna van de koffie. Toen hij klaar was met eten, begon hij weer te spelen. Yvonne luisterde aandachtig en probeerde op haar gitaar wat akkoorden te spelen. Ze had er veel plezier in, hoewel het lang niet klonk zoals het hoorde. Ze tokkelde opnieuw en opnieuw en opnieuw. En voor ze het wist, liep het tegen tien, tijd om naar huis te gaan.

‘Het is al laat,’ zei ze, en ze stond meteen op.

‘Kom vrijdagavond maar weer langs,’ zei Richard. ‘Dan gaan we flink oefenen. Als ze het onder de knie hebt kun je in de band komen zingen.’

Yvonne klapte in haar handen. ‘Echt waar?’

Richard knikte. ‘We kunnen wel een zangeres in de band gebruiken. En als Les wil meedoen, is hij van harte welkom.’

‘Je bent hier altijd welkom,’ zei Loes vriendelijk, hoewel ze niet oprecht klonk.

Toen ze die avond op bed lag, lag ze weer te dromen, over beroemd worden en vele zalen trekken.

Yvonne ging trouw elke week naar Ricard en leerde al snel de grepen. Na vier maanden kon ze zichzelf op de gitaar begeleiden. Ze was zo trots op zichzelf, dat ze de volgende dag tegen haar moeder zei, die op de bank zat en een kleedje haakte: ‘Mam, zal ik wat voor je spelen?’

‘Ja, doe maar.’

Yvonne greep de gitaar, speelde wat akkoorden en zong er een lied bij.

Na afloop klapte Ma Theunissen uitbundig in haar handen.

‘En wat ga je nu doen?’

‘Les en ik gaan samen op een zaterdagavond in de soos zingen, in de band van Richard.’

‘En heb je dat al met Richard en Les besproken?’

‘Ja, hoor. Richard vindt het leuk.’

‘Goed. Maar als je examen hebt gedaan en bent geslaagd, moet je wel verder leren.’ Ma Theunissen pakte een stapel papieren van tafel. ‘Ik heb wat informatie over de hotelbranche opgevraagd. Lees die maar eens. Ik zal ondertussen een afspraak met de directeur gaan maken.’

Yvonne pakte het stapeltje en zuchtte diep.

‘Een jaartje of wat naar school kan geen kwaad,’ zei Ma Theunissen.

‘Toch wil ik liever zangeres worden, zoals Anneke Grönloh. *Brandend zand* is een grote hit geworden.’

‘Jij moet nog beginnen.’

Mam had volkomen gelijk, dacht Yvonne, maar dagdromen kon geen kwaad. Dus droomde ze ’s avonds wanneer ze in bed lag, dat zij en Les op het podium